

GRZEGORZ GAJOS

absolwent Wydziału Grafiki Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu. Zajmuje się fotografią, wideo, audio oraz projektowaniem graficznym. W swoich pracach często odnosi się do zagadnień społecznych, kulturowych oraz ekologicznych, wspierając się dokumentalnym i inscenizacyjnym wymiarem fotografii.

Itadakimasu [w znaczeniu: pozwól sobie przyjąć poczęstunek], 2022
fotografia, druk pigmentowy, 20 x 30 cm

Określenie hedonizm kulinarny idealnie wpisuje się w japońską filozofię przyrządzania i spożywania posiłków. Nie bez powodu w roku 2013, na światową listę dziedzictwa UNESCO wpisano *washoku*, jako niematerialne dziedzictwo Japończyków. *Washoku* to połączenie wiedzy, tradycji i umiejętności związanych z produkcją, przetwarzaniem oraz spożywaniem jedzenia. To dorobek wielu pokoleń, ciężko pracujących na współczesny obraz japońskiego stołu. Seria fotografii *Itadakimasu* opowiada o ludziach skupionych wokół stołu lub miejsc sporządzania posiłków. To dyskretna ingerencja w prywatność, z jaką możemy się spotkać w miejscach publicznych.

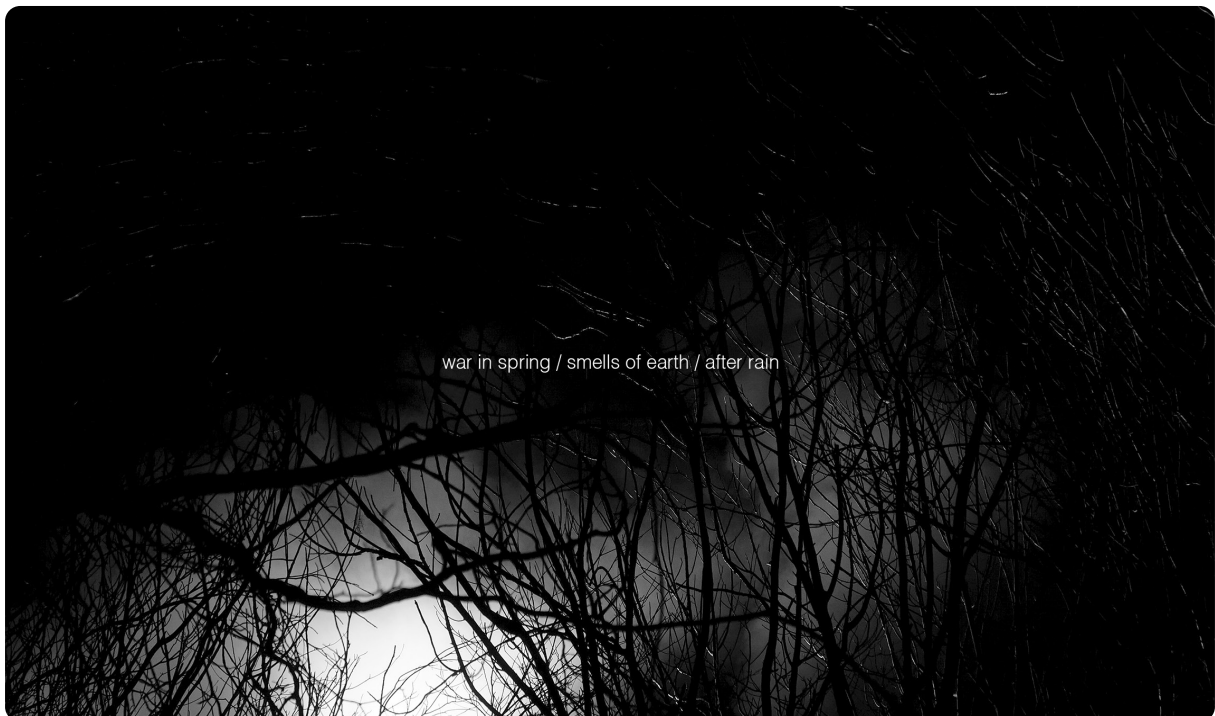
ALEKSANDRA JANIK

graficzka, kuratorka, uczestniczka wielu wystaw krajowych i zagranicznych. Kieruje Pracownią Druku Cyfrowego i Technik Eksperymentalnych w Katedrze Grafiki Artystycznej na Wydziale Grafiki i Sztuki Mediów, Akademii Sztuk Pięknych im. E. Gepperta we Wrocławiu. W latach 2021-22 realizowała projekt badawczy w Tokyo University of the Arts w ramach Programu Bekker NAWA.

z serii: **Visual Haiku: the War**,
druk pigmentowy na papierze Washi, 55 x 100 cm, 2022

war in spring / smells of earth / after rain
video 2:15, muzyka Wolfgang in der Wiesche, 2022

Prezentowane prace są częścią serii zatytułowanej *Visual Haiku: the War*. Są one próbą wyrażenia emocji oraz sposobem na zobrazowanie nowego i trudnego do nazwania uczucia, które jest połączeniem niedowierzania, niepokoju, złości, smutku, przygnębienia, bezradności...

ANNA KOŁODZIEJCZYK

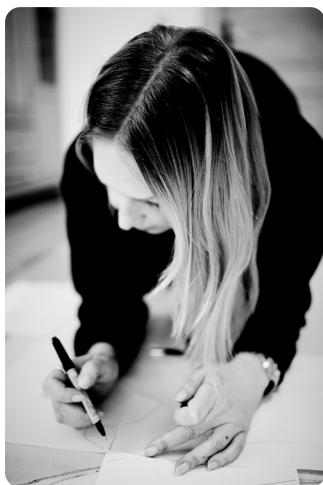
malarka, wykładowczyni Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu, kuratorka sztuki. Swoje prace realizuje głównie w technice malarstwa olejnego, koncentruje się na temacie architektonicznych ruin i percepcji ornamentu. Laureatka Nagrody Prezydenta w 8. Krajowym Konkursie Malarstwa im. Eugeniusza Gepperta (2007). W 2021 roku uhonorowana Nagrodą Kulturalną SILESIA przyznaną za dokonania artystyczne i wkład w rozwój kultury na Dolnym Śląsku (Polska). Zrealizowała kilkanaście wystaw indywidualnych i kilkadziesiąt zbiorowych w Polsce i za granicą. Kilukrotna uczestniczka projektów artystycznych w Japonii (Tokio, Kioto), w tym rezydencji artystycznej poświęconej studium przemian w japońskiej architekturze (Tokio, 2022).

Pochwała cienia

Seria obrazów inspirowanych estetyką japońskiej architektury i ogrodów. Tytuł został zaczerpnięty z książki Junichiro Tanizakiego pt. *In Praise of Shadows* wydanej w 1933 roku. Prace zostały zrealizowane w Tokio podczas rezydencji artystycznej w 2022 roku.

W uchodzącym za jeden z najważniejszych eseju pisarza pt. *Pochwała cienia* jak refren pojawiają się pojęcia prostoty, skromności i umiaru, czyli tak dobrze znany nam dziś japoński minimalizm. Prostota nie jest tu jednak najważniejszą kategorią estetyczną – żadne z opisywanych przedmiotów lub zjawisk nie nabrałyby owego tajemniczego blasku gdyby paradoksalnie nie były ukryte w półmroku.

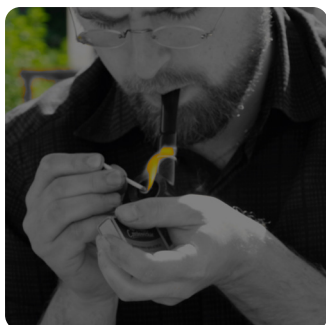
MAUKO

Małgorzata Korczak, absolwentka wrocławskiej Akademii Sztuk Pięknych, projektantka, melomanka i podróżniczka zakochana w górze Fuji. Obecnie posiada drugi i semi-trzeci Dan z japońskiej kaligrafii Shodō 書道. Współautorka cyklu spotkań „Japonia x 5, czyli łatwe rozmowy o nietatwym kraju” oraz autorka travelogue’a „Ja.Japonia / 私と日本”.

Praca Małgorzaty Mauko Korczak prezentowana podczas Sakury to kaligrafia „Ikigai”. Japońskie słowo „Ikigai” / 生き甲斐 dosłownie tłumaczy się jako „powód do życia”.

Kaligrafia ta podróżowała z artystką po Japonii, czego efektem stał się zbiór zdjęć zrobionych przez Dawida Kałuskiego, pokazujących jak kontekst i otoczenie mogą stanowić ów sens.

KAMIL MOSKOWCZENKO

adiunkt na Wrocławskiej ASP. Współtwórca projektu Silesium – reinterpreterującego historyczno-kulturową kondycję Dolnego Śląska. Od 2005 związany z przeglądami sztuki SURVIVAL oraz Galerią Sztuki Współczesnej Mieszkanie Gepperta. Uczestnik polsko-japońskich projektów artystycznych.

Tworzy obrazy eksplorujące imaginariusz nieświadomości za pomocą działań eksperymentalnych w zakresie warsztatu malarskiego. Performance, obiekty i instalacje to próby definiowania granic naukowego poznania zjawisk naturalnych jak kierunek upływu czasu czy grawitacja.

„...Formy, których istnienia nikt nie przewidywał, formy, których kształt jest wyłącznie zaskoczeniem, bo może je znamy, może gdzieś je widzieliśmy, ale prawda na ich temat jest zupełnie inna, bo one wszystkie wyszły spod ręki i pędzla malarza, są wyłącznym jego tworem. Nie wiem czy widział je w wyobraźni, bo to by znaczyło, że najpierw powołał je do życia siłą swej myśli. Tak byłoby najwznioślej i najwspanialej, bo to by znaczyło, że ma władzę pełną i absolutną nad tym co wychodzi spod jego ręki i pędzla. ,’

Bogusław Deptuła – z tekstu do wystawy
To czego nikt nie widział,
mia ART GALLERY, Wrocław, 2022

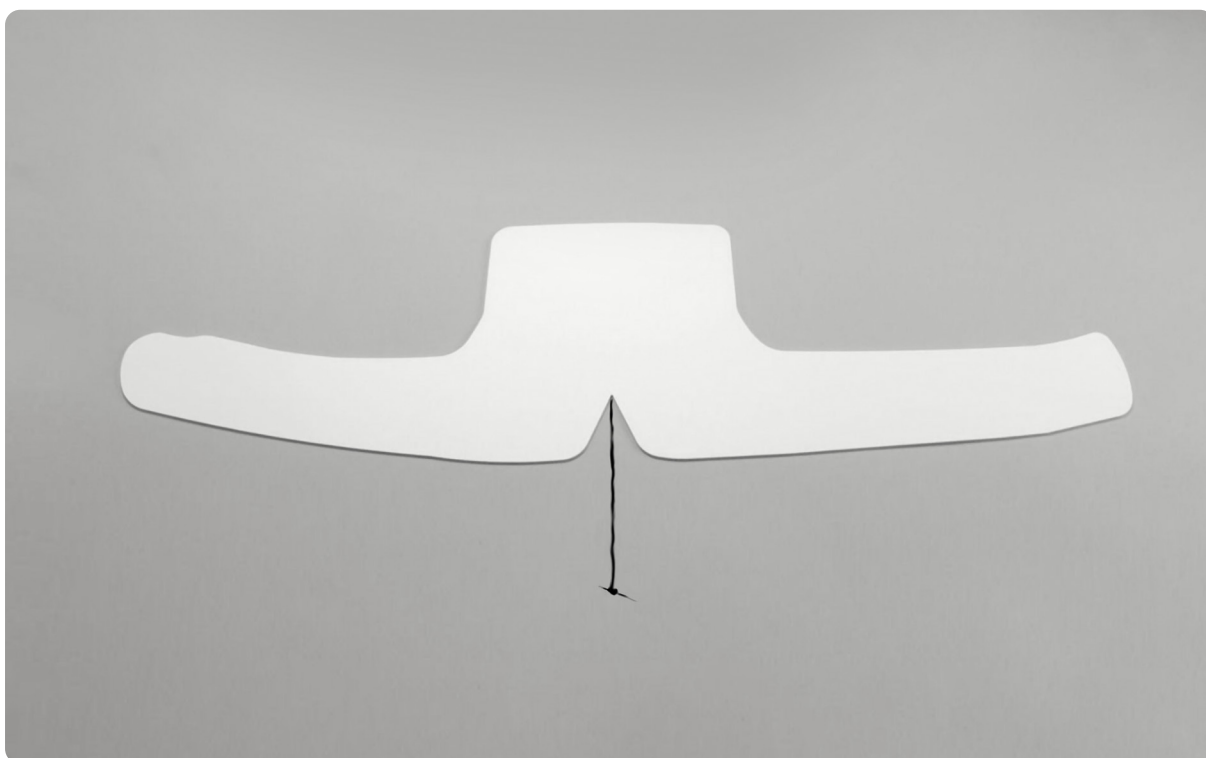
PRZEMEK PINTAŁ

profesor uczelni w Katedrze Rysunku wrocławskiej Akademii Sztuk Pięknych; prowadzi Pracownię Rysunku oraz Pracownię Działań Intermedialnych. Od 2014 roku dyrektor artystyczny Triennale Rysunku Wrocław. Ostatnie projekty badawcze prowadzi w ramach współpracy między artystami polskimi i japońskimi. Razem z Danielą Tagowską zrealizował m.in. „Double Line”, „Limited Vision”, „Power Games” oraz polską edycję międzynarodowego projektu „TURN” zorganizowaną we współpracy z Tokijskim Uniwersytetem Sztuki GEIDAI. Jego praktyka artystyczna obejmuje rysunek, malarstwo, obiekty i prace site-specific.

Outside-inside 01, z serii: Szkice z Natury – Relacje,
druk cyfrowy, 52 x 72 cm, 2020

Outside-inside 02, z serii: Szkice z Natury – Relacje,
druk cyfrowy, 72 x 52 cm, 2020

Prace z cyklu: „Szkice z natury” są wynikiem moich poszukiwań na granicy pomiędzy przeciwstawnymi pojęciami: naturalne – sztuczne, zmysłowe – aseksualne, naturalistyczne – abstrakcyjne. Do realizacji prac wykorzystuję różnorodne formy z szerokiego wachlarza protez chirurgicznych i buduję dzięki ich przekształcaniu układy wskazujące na silne, ale ukryte seksualne napięcie. W sztuce i obyczajowości japońskiej, często pełnej zmysłowości istnieje duża przestrzeń na konfrontowanie się tych i podobnych, silnie spolaryzowanych pojęć.

MICHAŁ PUSZCZYŃSKI

jest artystą ceramikiem/rzeźbiarzem, pracuje na Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu na Wydziale Ceramiki i Szkła oraz Wydziale Rzeźby i Mediacji Sztuki. Prekursor wykorzystania dalekowschodnich metod wypalania ceramiki w Polsce. Wziął udział w wielu wystawach, sympozjach i projektach artystycznych w Europie, USA oraz Azji. Laureat stypendium Fulbrighta, członek International Academy of Ceramics (IAC) i National Council on Education for the Ceramic Arts (NCECA). Trenuje aikido od 2012 roku (I stopień dan).

Podczas wystawy zaprezentowane zostaną czarki CHAWAN do ceremonii picia herbaty, wykonane w unikalnym procesie wypalania ceramiki drewnem aż do temp 1350 st C . Prace zostały zrealizowane w kompleksie japońskich pieców Tozan podczas stypendium Fulbrighta w Northern Arizona University w 2020 roku.

DANIELA TAGOWSKA

artystka intermedialna i kuratorka przedsięwzięć artystycznych. Ukończyła Akademię Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu na kierunku malarstwo. Wykładowczyni na międzywydziałowych, interdyscyplinarnych studiach w języku angielskim MFA na wrocławskiej ASP (od 2022 roku kierowniczka studiów). Prowadzi przedmioty: rysunek intermedialny oraz coaching i facylitacja procesów twórczych. Asystentka w Katedrze Mediacji Sztuki, gdzie prowadzi przedmioty: projekty kuratorskie oraz projekty artystyczne. Akredytowana trenerka (ICF PCC) i facylitatorka procesów twórczych specjalizująca się we wspieraniu artystów i badaniu potencjału kompetencyjnego sztuki.

Silent pool, fotografia, druk cyfrowy,
50 x 70 cm, 2022,
współpraca Aleksandra Janik

Silent pool to realizacja otwierająca cykl Sentō. Kąpiel w japońskiej łaźni publicznej lub zewnętrznym źródle – tak zwane zażywanie kąpieli (furo) – traktuje się jako wyjątkowe, intymne doświadczenie. Korzystanie ze zdjęć i telefonów komórkowych jest zabronione. Czy znalezienie się w prywatnej łaźni lub samotne korzystanie z tych przestrzeni winno być poddane restrykcjom? Gdzie spotykają się projekt artystyczny i granice intymności? Z punktu widzenia mojej praktyki artystycznej, oprócz unikalności doznania zażywania gorących kąpieli, niezwykle kuszącym elementem jest swoista ponadczasowość większości tego typu obiektów. W tym ultranowoczesnym kraju, przyhotelowe łaźnie i baseny są często zatrzymane w latach siedemdziesiątych ubiegłego wieku, oferując niezamierzenie sensualną podróż w czasie. Właściciele i użytkownicy obiektów trwają w rodzaju umowy społecznej zakładającej niepoddawanie przestrzeni regularnym modernizacjom, co wzmaga odczuwanie subtelnej natury czynności i łączności w biegu cyklu życia ze światem materii. Praktycyzm i surowość sprzętów łączy się z duchowym podziwem dla natury – kamieni, roślinności, istoty i pamięci wody.